ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Κίμωνα Ρηγόπουλου**

…Εμάς μας έβγαλαν από την Στουρνάρα. Κάποιος στα χαμένα ρώτησε ένα λοκατζή, που έτρεμε περισσότερο από εμάς κι ας είχε προτεταμένο το όπλο του, «ρε φίλε, θα μας σκοτώσετε;» Εκείνος παρηγορητικά λακωνικός του πέταξε ένα «μη λες μαλακίες» Δίπλα μου ο Βαγγέλης.

Πήγαμε αριστερά και στρίψαμε στην Μπουμπουλίνας. Από τους παρατεταγμένους στην Στουρνάρα μπάτσους ακουγόταν ένα βουητό, το βουητό του ανεκπλήρωτου πόθου τους να μας λιανίσουν. Κάποιος επικεφαλής τους τούς επέβαλε απαγορευτικό. Με «τρεχάτε ποδαράκια μου» φτάσαμε στη γωνία της Τοσίτσα με την Μπουμπουλίνας. Είχα την φαεινή και έστριψα δεξιά. Η μυωπία μου έκανε τη νύχτα πιο νύχτα. «Στου Κώστα, να χτυπήσουμε, στον Κώστα». Δεν ξέρω αν το είπα εγώ στον Βαγγέλη ή εκείνος σε μένα και αν ενδιαφερθεί κάποτε γι'αυτή τη λεπτομέρεια η μακροϊστορία. Πάντως μέχρι σήμερα οι ιστορικοί ερίζουν. Τοσίτσα και Τσαμαδού χτυπήσαμε το κουδούνι. Άνοιξε η κεντρική πόρτα του παραδείσου. Ανεβήκαμε με τα πόδια στον πρώτο. Ο Κώστας με τις πυτζάμες στη μισάνοιχτη πόρτα. Κατέβασε το χέρι του με δύναμη που σήμαινε «μπείτε μέσα μόρτηδες και δεν σηκώνω κουβέντα». Μαζί με εμάς και καμιά δεκαπενταριά άλλοι. Ένα «πυτζάμα πάρτυ» ανοιχτό στους κυνηγημένους. Πνιχτές φωνές και συνεννόηση κυρίως στη νοηματική. Και τσιγάρα, πολλά τσιγάρα που βλάπτουν την υγεία, προκαλούν καρκίνο των πνευμόνων και αδυνατίζουν το σπέρμα. Η Γεωργία μας έκανε καφέδες με ολίγη, σκέτους, μέτριους και γλυκούς. Γιατί όταν ο κυνηγημένος απαιτεί ο παράκλητος εκτελεί με προθυμία. Το τηλέφωνο του σπιτιού πήρε φωτιά όπως συμβαίνει όταν έχουν πάρει προηγουμένως φωτιά τόσα μπατζάκια και τόσες φούστες. Και η Πέπη; Κατά τις 8 το πρωί το μάθαμε. Ήταν εκείνη τελικά και όχι ο Άλκης στο Ιπποκράτειο. Κατά τις 10 την κάναμε από το καταφύγιο κατά μόνας. Άλλος για Μπραχάμι τράβηξε κι άλλος για Τουρκοβούνια.

Τι έμεινε απ' όλο αυτό; Πώς να στρώσεις σε χωρίστρα τα αναμαλλιάρικα γεγονότα; Και πώς

τραγουδιέται μια εξέγερση μετά από 42 χρόνια χωρίς να ψευτίζει ο στίχος και να φαλτσάρει η φωνή; Είναι μοιρολόι ή θούριος; Και πώς να περιγράψεις κάτι που έξω από τον τόπο και το χρόνο του μικραίνει; Πώς να το χωρέσεις σε συσκευασία πολιτικής χρήσης όταν το ωραίο, μόνο στην ώρα του είναι ωραίο; Πώς να διηγηθείς αυτό που σε διακατέχει χωρίς να τραυλίσεις;

Έτσι κι αλλιώς είναι η ηχώ που εμπνέει και όχι ο ήχος καθαυτός. Και για να γεμίσει ένα πουκάμισο αδειανό δεν χρειάζεται πλύσιμο και σιδέρωμα. Πρέπει να φορεθεί κι απ' την καλή κι απ' την ανάποδη. Από σάρκα που δεν το έχει σαν ένδυμα εξόδου ή σαν αποφόρι. Από σάρκα που το ενσαρκώνει υπερβαίνοντάς το.

«ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΕΚΕΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ» αλλά εδώ είναι το θέμα: Από τη μισητή χούντα μέχρι τους σημερινούς πειθήνιους εντολοδόχους του αφανισμού μας πολλά τσιγάρα δρόμος ήτανε. Πολλή πίσσα μαζεύτηκε μέσα μας. Πολλές πληγές κακοφόρμισαν. Πολλές ζωές χαλάστηκαν. Κι εμείς γιατί περιμένουμε ακόμα στη στάση; Μήπως φανεί το τελευταίο λεωφορείο και μας λυπηθεί ο τυφλός οδηγός του; Μα το Πολυτεχνείο αποφάσισε τελεσίδικα ότι είναι δειλία αυτή η αναμονή.

**Της Πέπης, του Βαγγέλη, του Θεοδόση*

Πηγή: **prin.gr**